

Sygn. akt VI Ka 286/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 września 2014 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Andrzej Tekieli (spr.)

Sędziowie SO Waldemar Masłowski

SO Andrzej Wieja

Protokolant Anna Potaczek

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej Macieja Prabuckiego

po rozpoznaniu w dniu 12 września 2014 r.

sprawy **A. K.**

oskarżonego z art. 586 ksh

z powodu apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze

z dnia 1 kwietnia 2014 r. sygn. akt II K 471/13

utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok wobec oskarżonego A. K. uznając apelację obrońcy oskarżonego za oczywiście bezzasadną,

zwalnia oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze obciążając nimi Skarb Państwa.

Sygn. akt VI Ka 286/14

UZASADNIENIE

A. K. oskarżony został o to, że w okresie od (...)w J., pełniąc funkcję(...) Grupa (...) oraz działając wbrew art. 21 Ustawy z dnia 28 lutego 2003 roku Prawo upadłościowe i naprawcze, zaniechał złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości spółki, pomimo istnienia warunków ku temu to jest o czyn z art. 586 Ustawy z dnia 15 września 2000 roku Kodeks spółek handlowych

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze wyrokiem z dnia 1 kwietnia 2014 r. w sprawie o sygn. akt IIK 471/13:

uznał oskarżonego A. K. za winnego popełnienia czynu opisanego w części wstępnej wyroku, tj. czynu z art. 586 Ustawy z dnia 15 września 2000 roku Kodeks spółek handlowych i za to za podstawie art. 586 Ustawy z dnia 15 września 2000 roku Kodeks spółek handlowych wymierzył mu karę 200 (dwustu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 (dwadzieścia) złotych każda;

na podstawie art. 41 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego A. K. środek karny w postaci zakazu zajmowania stanowisk w spółkach prawa handlowego uprawniających do prowadzenia ich spraw i ich reprezentacji na okres 5 (pięciu) lat;

na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił oskarżonego A. K. od kosztów sądowych w części, ponad kwotę 1000 złotych obciążając nimi Skarb Państwa, w tym na podstawie art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych nie wymierzył mu opłaty.

Apelację od powyższego wyroku złożył obrońca oskarżonego, który zarzucił:

naruszenie przepisów postępowania, w tym zwłaszcza art. 7 kpk, mające wpływ na treść zaskarżonego wyroku, wyrażające się zupełnie nieuprawnionym przyjęciem, że w okresie objętym aktem oskarżenia istniały podstawy do zgłoszenia wniosku o upadłość(...) Grupa (...). o. o., w sytuacji gdy zgromadzone dowody nie pozwalały na ocenę rzeczywistej kondycji finansowej spółki w tym okresie,

błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mający wpływ na jego treść, polegający na przyjęciu, iż oskarżony A. K. miał świadomość, iż sytuacja finansowa (...) Sp. z o. o. w okresie objętym aktem oskarżenia powodowała, że koniecznym było złożenie wniosku o jej upadłość, w sytuacji gdy oskarżony nie miał dostępu do pełnej dokumentacji spółki, w tym zwłaszcza dokumentacji księgowej, w związku z czym nie była w stanie ocenić rzeczywistej sytuacji finansowej spółki,

błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mający wpływ na jego treść wyrażający się bezpodstawnym przyjęciem, iż oskarżony A. K. miał możliwość sporządzenia i złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości (...) Grupa (...). o. o., w sytuacji gdy oskarżony ze względu na brak pełnej dokumentacji spółki, nie był w stanie sporządzić wniosku o ogłoszenie upadłości, który spełniałby wszystkie wymagania formalne wynikające z obowiązujących przepisów,

niesłuszne zastosowanie na podstawie art. 42 § 1 kpk środka karnego w postaci zakazu zajmowania stanowisk w spółkach prawa handlowego uprawniających do prowadzenia ich spraw i ich reprezentacji, w sytuacji gdy okoliczności sprawy nie dawały podstaw do przyjęcia, że dalsze zajmowania stanowiska przez oskarżonego zagraża istotnym dobrom chronionym prawem,

rażącą niewspółmierność kary orzeczonej wobec oskarżonego A. K. za przypisany mu występki, wyrażającą się orzeczeniem grzywny w wymiarze nieadekwatnym do stopnia winy i szkodliwości społecznej czynu oraz nieuwzględniającym dyrektyw wymiaru kary w zakresie prewencji indywidualnej i ogólnej, a także wymiarze, który ze względu na warunki osobiste i majątkowe oskarżonego czyni niemożliwym jej uiszczenie.

Stawiając powyższe zarzuty obrońca oskarżonego wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu lub ewentualnie jego zmianę poprzez obniżenie wymiaru kary grzywny orzeczonej wobec oskarżonego oraz uchylene orzeczonego środka karnego ewentualnie wniósł o uchylene zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Jeleniej Górze.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie, była niezasadna w stopniu oczywistym.

Z treści zarzutów apelacji odnoszących się do sprawstwa i winy oskarżonego (zarzuty naruszenia przepisów postępowania i błędu w ustaleniach faktycznych z pkt.1,2,3 apelacji) wynika, że na poparcie swojego stanowiska skarżący przytacza następujące argumenty: 1. z materiału dowodowego nie wynika aby w okresie objętym aktem oskarżenia istniały podstawy do zgłoszenia wniosku o upadłość Spółki z o.o. (...); 2. oskarżony nie miał świadomości jaka jest sytuacja finansowa w/w spółki, w szczególności że konieczne jest zgłoszenie wniosku o upadłość; 3. oskarżony nie miał możliwości złożenia wniosku o upadłość spółki spełniającej wszystkie wymagania formalne, nie dysponował bowiem pełną dokumentacją spółki. W ocenie Sądu Okręgowego argumenty powyższe nie są przekonujące i tym samym podniesione zarzuty nie zasługiwały na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 10 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. Prawo upadłościowe i naprawcze upadłość ogłasza się w stosunku do dłużnika który stał się niewypłacalny. Art.11 ust.1 i 2 w/w ustawy stanowi, że dłużnika uważa się za niewypłacalnego jeżeli nie wykonuje swoich wymagalnych zobowiązań pieniężnych, a dłużnika będącego osobą prawną albo jednostką organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej której odrębna ustawa przyznaje osobowość prawną uważa się za niewypłacalnego także wtedy gdy jego zobowiązania przekroczą wartość jego majątku, nawet wówczas gdy na bieżąco te zobowiązania wykonuje. Z ustnej, uzupełniającej opinii biegłej z zakresu księgowości T. D. złożonej na rozprawie w dniu 22.01.2014 r. wynika, że biegła ustaliła, iż zgodnie z bilansem na dzień 31.10.2008 r. zobowiązania spółki (...) wynosiły (...)należności z tytułu dostaw było tylko (...)zaś gotówki w spółce tylko (...)oprócz tego był majątek trwały (trudny do „upłynnienia” żeby natychmiast uzyskać środki) wynoszący (...)zł. Z powyższego jednoznacznie wynika, że spółka była niewypłacalna i żeby była w stanie regulować swoje zobowiązania – przy założeniu że nierealne było natychmiastowe zbycie majątku trwałego – musiałaby uzyskać dodatkowo ok. (...). (k.7334). Obrońca argumentuje w apelacji, iż opinia biegłej dotyczy wcześniejszego okresu niż wskazany w zarzucie aktu oskarżenia i że sporządzony został na podstawie bilansu przedłożonego przez poprzedniego prezesa zarządu spółki E. K.. Okres od (...)r. to jednak zaledwie 2 miesiące i niemożliwe aby w tak krótkim czasie kondycja finansowa spółki uległa znaczącej poprawie, wręcz przeciwnie, z akt wynika że mogła ona ulegać dalszemu pogorszeniu. W innym fragmencie swojej opinii biegła wskazała że od (...). trwały negocjacje z bankiem (...) o spłatę zaciągniętego kredytu i od 2.12.2008 r. linia kredytowa postawiona została w stan natychmiastowej wymagalności, co spowodowało zablokowanie konta i dopływu bieżącej gotówki (k.7333 odwrót – k. 7334). Powyższe przekonywująco obrazuje kondycję finansowa spółki. Sugerowanie zaś przez skarżącego, że bilans przedłożony wcześniej przez E. K. był nierzetelny, czy wręcz zawierał nieprawdziwe dane pozostaje dowolne i gołosłowne.

Niezasadny jest także zarzut braku znamion strony podmiotowej w odniesieniu do oskarżonego. Wskazać należy że niesprawdzenie linii obrony oskarżonego sprowadzającej się do kwestionowania umyślności w zaniechaniu, nieprzesłuchanie w postępowaniu sądowym J. B. (1) który miał jakoby wprowadzić w błąd oskarżonego co do rzeczywistej sytuacji finansowej spółki był m.in. powodem uchylecia pierwszego wyroku Sądu I instancji i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania (sygn. akt VI Ka 15/13, k.7240 – 7242 akt). Ponownie rozpoznając sprawę Sąd ten jednakowoż w sposób kompletny zgromadził materiał dowodowy, m.in. przesłuchał w charakterze świadka J. B. i jego zeznania ocenił w pisemnym uzasadnieniu wyroku w kontekście wyjaśnień samego oskarżonego, słusznie dochodząc do wniosku że oskarżony musiał wiedzieć iż domniemane zapewnienia świadka co do możliwości wyjścia spółki z zaległości finansowych są niezgodne z rzeczywistością (str.3 – 4 uzasadnienia, k.7404 – 7404 odwrót akt). Ponadto stwierdzić należy że oskarżony popadł w sprzeczność skoro w złożonych wyjaśnieniach jako jeden z powodów cofnięcia wniosku o ogłoszenie upadłości spółki podał fakt, iż w spółce nie było pieniędzy na jej przeprowadzenie. W takim wypadku oskarżony musiał wiedzieć o niewypłacalności spółki. Dodać należy, że brak pieniędzy na przeprowadzenie postępowania upadłościowego nie zwalniał oskarżonego od złożenia wniosku o upadłość, decyzja zaś co do jej ogłoszenia należeć powinna do sądu.

Oczywiście niezasadny jest argument skarżącego jakoby niedysponowanie pełną dokumentacją spółki przez oskarżonego i niemożność sporządzenia prawidłowego wniosku o upadłość pod względem formalnym eliminował jego odpowiedzialność za zarzucone przestępstwo. Z punktu widzenia odpowiedzialności karnej istotna była wola wypełnienia przez oskarżonego zobowiązania wynikającego z art. 21 ust.1 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. Prawo upadłościowe i naprawcze, którego niezrealizowanie sankcjonuje odpowiedzialność z art.586 k.s.h., nie zaś spełnienie wszystkich formalnych wymogów wniosku. Słusznie wskazuje Sąd I instancji, że dokumentacja finansowa spółki stanowiła własność tego podmiotu, oskarżony zaś jako prezes spółki – w sytuacji gdy dokumentacja znajdowała się poza jej siedzibą - mógł i powinien podjąć starania aby ją odzyskać, czego jednakowoż nie uczynił. Dodać należy, że brak możliwości dołączenia do wniosku o ogłoszenie upadłości dokumentów o których mowa w art. 23 ust.1 i 2 w/w ustawy nie wyklucza możliwości złożenia wniosku, zgodnie z ust.3 tego przepisu wnoszący powinien jedynie podać przyczyny ich niedołączenia i je uprawdopodobnić.

Niezasadne są zarzuty niesłusznego zastosowania środka karnego z art. 42 § 1 k.k. i rażącej niewspółmierności kary. Pomijając już oczywistą omyłkę pisarską co do wymienionego przepisu w zarzucie apelacji (środek karny w postaci

zakazu zajmowania stanowisk przewidziany jest w art. 41 § 1 k.k.) wskazać należy, że oskarżony ewidentnie okazał iż zajmowanie przez niego stanowisk w spółkach prawa handlowego zagraża istotnym dobrom chronionym prawem, za czym przemawia argumentacja przedstawiona w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku (str. 6, k. 7405 odwrót akt). Za Sądem I instancji powtórzyć przy tym należy że oskarżony był już uprzednio karany za przestępstwo z art.586 k.s.h. (odpisy wyroków k.7197 – 7204). W tym stanie rzeczy nie jest nadmierny okres 5 lat na który orzeczony został ten środek karny. Rażąco surowa nie jest także orzeczona wobec oskarżonego kara grzywny, odzwierciedla ona z jednej strony stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonego i stopień zawinienia, z drugiej zaś jego stan majątkowy i wysokość dochodów.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy utrzymał w mocy zaskarżony wyrok wobec oskarżonego A. K. uznając apelację oskarżonego za oczywiście bezzasadną.

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. Sąd Okręgowy zważywszy na sytuację materialną oskarżonego oraz konieczność zapłaty orzeczonej w niniejszej sprawie kary grzywny, zwolnił go od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze obciążając nimi Skarb Państwa.

AP